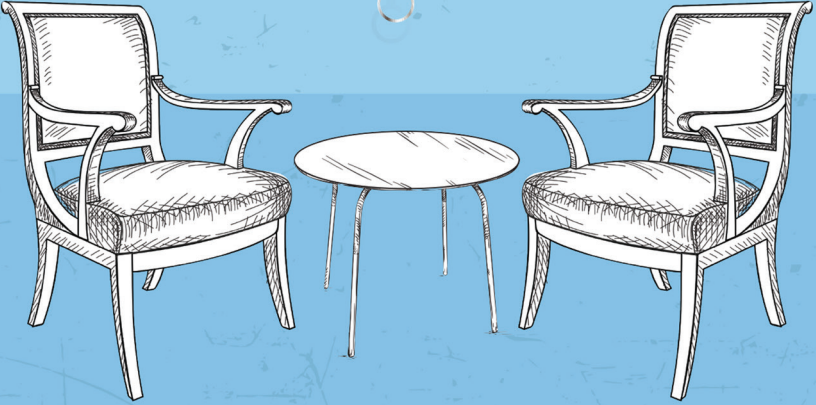

OSMAN PALABIYIK

Üç
Kelimelik
Dünya

aşklar, oyunlar, duygular

SELÇUK AYDEMİR ŞEVVAL SAM SARP AKKAYA DAMLA SÖNMEZ
ŞEVKET ÇORUH ASLI İNANDIK SELÇUK ERDEM EZO SUNAL
NİYAZİ KOYUNCU ZEKİ KAYAHAN COŞKUN BARIŞ İNCE
MEHMET GÜRS DİLAN BOZYEL ÜMİT KAVAK MELEK MOSSO

SÖYLEŞİ

küsurat

Selçuk Aydemir

Temalar: Çaresizlik, Merak, Tatmin Olmama

80'lerin başında doğan biri olarak nasıl bir çocukluktu sizinki?

Küçükçekmece'de hemen hemen aynı yıllarda doğmuş on beş-yirmi çocukla birlikte sırasıyla birbirimizin evleri, apartmanın merdivenleri, bahçesi, ön sokak, arka sokaklar ve tüm ilçeyi oyun alanına çevirdiğimiz koca bir oyun bahçesinde, çok şükür ki kısıtlı imkânlar sayesinde bolca hayal gücüyle harika bir çocukluk geçirdim.

İlçeyi oyun alanına çevirmek demişken o zamanlardan aklınızda hangi oyunlar kaldı?

Simiiiiit! Dokuztaş kuka, tüftüf savaşları —iğnesiz—, taso, misket turnuvaları, minyatür kale maçlar vesaire... Gariptir; bir yandan sokaktaki oyunlar almış başını gidiyorken diğer yandan Commodore 64, Amiga 500, kartuşlu kara kutu, Arcade atari makinesi derken dijital oyun çağının da başlangıcını yapıyorduk. Evet, çocukken soluksuz oyun oynardım, hâlâ da oynarım.

Mahalleyle böylesine iç içeyken sorayım, mahalle kav-

ramı neydi sizin için? Günümüze baktığımızda özlediğiniz bir ortam mıdır mahalle?

Şimdilerde mümkün mü bilmiyorum ama okulun öğle taktillerinde eve gittiğimde evdekiler yoksa apartmanda bir kapıyı çalıp, “Anneler evde yok, size anahtar bıraktı mı?” diye sormam o eve girip karnımı doyurmam için yeterliydi. Benim için mahalle, sokaktaki her kapının ve her evin senin olması demektir. Oturduğumuz apartman 2+1, 80 metrekare yirmi daireden oluşuyordu ama orası bizim için 1600 metrekarelik 40+20 dev bir evdi özünde. Ne bizim evi misafirsiz hatırlıyorum ne de misafiriğe gitmek için biriyle sözleştiğimi. Tek ağlamadık, tek gülmedik, sofraya hiç tek oturmadık. E özlenmez mi?

Şimdilerde çok özlenen bir ortam aslında... Peki, çocukluğunuzdan bugüne duygu yapınızı en çok etkileyen durumlar neler oldu?

Mahalle ve okul. Okulu da hiçbir zaman içinde müfredatı öğrendiğim bir yer olarak görmedim. Mahallenin bir yansımasıydı. Zaten ilköğretim ve lisede okul, mahalleden arkadaşlarımla doluydu. Birlik olunmasını sağlayan; başka birinin başarısına sevinme, başarısızlığına üzülme gibi tarifi mümkün olmayan ve bu karmaşık organizmayı hızlıca insan yapabilen yerdi okul. İkisinin yeri hep ayrıydı.

Ayrıca çocukken insan bazen yetişkinleri gözlemler; doğruları, yanlışları tartar ve kendine yön çizmeye kalkar, sizde de öyle bir durum var mıydı?

Bende durum tam tersiydi. Yetişkinlerin dünyalarıyla hiç

ilgilenmedim. Gözlemlediklerim de onlar olmazdı. Kendi yaş grubum daha önemliydi, biraz anı yaşamayı sevmek çocukluktan beri içimde büyüyen bir huy. Korkardım da büyümekten, soğuk ve sıkıcı gelirdi büyüklerin hayatı, ne yazık ki haklıymışım. Zaten bizim zamanımızda yetişkinleri gözlemleyecek ortam da pek olmazdı. Laf dinlemek, asosyal olmak ve büyüklerin işine burnunu sokmak gibi görülürdü ve bu benim işime gelirdi.

Büyüdükçe hayal dünyamız küçülüyor mu sizce? Gerçeklerle tanışmak sanki bizi hayallerden vazgeçiriyor...

Hayal dünyamız küçülmüyor, netleşiyor. Evet, gerçekler hayal dünyamızı kısıtlar, ona bir çerçeve çizer ama bu durum hayali küçültmez; aksine netleştirir, yoğunlaştırır, enerjimizi doğru yöne harcamamıza yol açar. Kolaycılık da burada başlar, "Bir de gerçekler var tabii," diyerek pes edip sisteme ayak uydurmak da mümkün. Büyüdükçe sadece hayal kurmak yeterli gelmiyor; bu duruma, harekete geçip o hayaller için emek vermek de eklendiğinden hayal dünyamızın küçüldüğünü düşünüyoruz sanki.